

Avui és 24 de juny, com cada 24 de juny, la gent puja a Andorra a comprar, així com són quasi les 9, ja estic preparada dintre de la meua capsua. Jo soc una ampolla de colònia, el meu nom és "Aigua de Rochas", el meu envoltori es el pràcticament el mateix des de que algú en va crear, això és bo perquè molt aviat, com cada 24 de juny ella haurà pujat a Andorra, i vindrà buscar-me, cada any ho fa.

Recordo quan ens van conèixer, jo estava en el bany de casa d'amiga, i ella es apropar a mi, em va agafar i va dir "oh que bien huele esto", això va ésser l'inici d'una relació que ha durat fins avui. He sobreviscut a èpoques bones i dolentes, a nuvis amb més o menys fortuna i fins a tres marits. També hem tingut un fill, he passat de tot però malgrat això continuem juntes, només se ha separat de mi, quan per motius econòmics no em podia anar a buscar, i quedava amb Nenuco, no en canviava per altra de les "bones", s'adaptava a las circumstàncies.

Vas trobar la seva primera feina, va ésser una feina d'estiu, però quan va cobrar el primer sou en va vindre a buscar, en tamany petit, però va vindre. En aquell moment no tenia càrregues familiars , així que jo sempre estava amb ella. En aquella època viatjaven juntes, i va comprar una germana meua a l'aeroport d'Atenes.

Després va continuar estudiant i jo vaig desapareix fins que va dif que no volia continuar estudiant i va trobar la primer feina important. Cada matí, no massa arreglada, i amb molta il·lusió anaven juntes a treballar, després es ell va decidir viure de casat lo que no havia viscut de solter.

Els anys va passant i nosaltres continuaven treballant, en l'empresa privada la van fotre fora, donat que era el moment de fer-la fitxa, les dones no podien ser fitxes, perquè tenien idees dolentes, tals com embarassos, fills, etc.

Va estar una temporada a l'atur, això va estar bé, podien sortir, viatjar (com l'agrada viatjar a la punyetera). Gràcies a Deu, l'atur va durar el suficient per estar bé i que va casar i treballar per l'Administració, jo estava sempre, eren èpoques bones, va provar altres, però eren temporals, al final sempre tornava amb mi.

Va comprar un pis, signar una hipoteca, va cuidar nens i treballar i jo sempre estava allí. Al poc temps de divorciar-se es va treure les oposicions, el lloc de treball ja era per sempre..... i so també.

Després d'un temps ens va anar a Barcelona, allà hi havia més possibilitats de pujar i tenir un millor futur professional, jo no dubtava del seu futur, teníem pensat menjar-nos Barcelona, els homes a fer punyetes ja que només ens donaven problemes, van continuar viatjant i van descobrir Amèrica, el nord i el sud.

Quan va finalitzar l'estiu, van conèixer un altre noi, molt elegant de molt bona família i amb molta "labia", i que va resultar que era de la crema de la crema, en aquesta època ningú ens va separar, podria comprar quasi tota la prestatgeria d'aigua de Rochas, però no es va deixar enlluernar i va continuar en mi. Es van casar i van tindre un fill, però en només era façana, era un impresentable amb diners i molts fums, buscava una criada i no acceptava cap molèstia.

El fill va néixer amb molt problemes i va tornar a Tarragona, ella quasi sempre estava sola amb el seu fill, va ser una mare completa durant dos anys, però va voler tornar a treballar.

Va començar de nou en un institut. Al mateix temps que es trobava millor a la feina, la seva vida personal anava cada cop pitjor. El seu home no comptava amb ella ni amb el seu fill. Eren invisibles, ell no entenia que amb tanta qualitat genètica el fill no estigués a l'alçada i els anys van continuar passant, les indiferències va passar a ser amenaces i insults, tota la seva vida eren el seu fill i el seu fill. Eren feliços de dilluns a divendres.

Davant tanta adversitat va trobar algú per parlar, el que va començar com una bona amistat es va anar complicant cada cop més, però hi ha havia un gran problema, els dos estaven casats, i les parelles d'ambdós no estaven disposats a canviar aquesta còmoda situació, i per complicar-lo cada cop més era el seu cap.

Poc a poc tot es va anar solucionant, ells van fer molt forts i van decidir que ningú els separaria, va deixar enrere els valors materials que les seves parelles mataven per tenir i van començar de zero. Jo vaig pensar, oh no! Un altre divorci, aquesta noia no té remei, li vaig preguntar si estava segura, ella em va dir que a la vida tenia suficient amb el seu fill, el seu amor i jo.

Així que comptant amb mi, van començar de nou, tots estaven junts, el fill donava problemes, però el seu amor estava per encima de tot, jo vaig permetre que a l'època que el seu fill estava a l'escola, ella tornès, temporalment, que quedés clar, al Nenuco, ja que noi necessitava suport pedagògic, teràpia cognitivo-conductual i una bona escola, parlar clar tot un pressupost del que ella es feia càrrec, el seu home mai.

Jo sabia que aquesta separació era temporal, que quan el noi finalitzaria l'ensenyança obligatòria tornaria a mi.

Em va començar a comprar en Andorra cada any per Sant Joan, jo sabia que ella pujava en aquesta data l'esperava amb impaciència, la nostra relació havia sobreviscut a dos marits i una nova relació.

Ella continuava la seva vida, ja havia superat els problemes que le havia ocasionat el pare del seu fill, continuava viatjat i havia descobert el plaer físic d'amar i a ser amada, el tenia tot.

Va donar una lliçó d'humanitat cuidant del seu ex, amb l'ajuda de la seva nova parella, volia que el seu fill tingués una lliçó de vida.

Quan semblava que les coses no podien millorar, va decidir casar-se, va ser una boda meravellosa al costat d'un llac. On van ella per primer cop a la seva vida va plorar d'emoció, el que més m'agrada es que cada cop que ella el mira, malgrat ha passat quasi vint anys s'emociona i sonriu.

M'ha costat mitja vida "colocar-la" bé, però crec que ja està, l'he aconseguit, ara està més be que mai. Ara ja em puc relaxa, ells són inseparables, el seu fill està encaminat, malgrat la seva incapacitat, que el millor està per arribar; ella vol donar la volta al mon, ...i jo com sempre amb ella.

Des del seu prestatge la miro cada dia, ella m'agafa, em destapa i olora. És com si em donarà els bons dies, després m'agafa i me fica pel coll, el jersei, els canells sota les orelles i del seu dormitori a menjar-nos el mon.

Puc dir amb orgull que he sobreviscut a homes, feines, mals tractaments i a tot, soc més que un perfum, soc una companyera de vida!!!!